

at vos exiguo pecori, furesque lupique,
 parcite: de magno est praeda petenda grege.
hic ego pastoremque meum lustrare quotannis
 et placidam soleo spargere lacte Palem.
adsitis, divi, neu vos e paupere mensa
 dona nec e puris spernite fictilibus.
fictilia antiquus primum sibi fecit agrestis
 pocula, de facili composuitque luto.
non ego divitias patrum fructusque requiro,
 quos tulit antiquo condita messis avo:
parva seges satis est, satis est requiescere lecto
 si licet et solito membra levare toro.
quam iuvat inmites ventos audire cubantem
 et dominam tenero continuisse sinu
aut, gelidas hibernus aquas cum fuderit Auster,
 securum somnos imbre iuvante sequi.
hoc mihi contingat: sit dives iure, furorem
 qui maris et tristes ferre potest pluvias.
o quantum est auri pereat potiusque smaragdi,
 quam fleat ob nostras ulla puella vias!
te bellare decet terra, Messalla, marique,
 ut domus hostiles praeferat exuvias:
me retinent vinctum formosae vincla puellae,
 et sedeo duras ianitor ante fores.
non ego laudari curo, mea Delia; tecum
 dum modo sim, quaeso segnis inersque vocer.
te spectem, suprema mihi cum venerit hora,
 te teneam moriens deficiente manu.
flebis et arsuro positum me, Delia, lecto,
 tristibus et lacrimis oscula mixta dabis.
flebis: non tua sunt duro praecordia ferro
 vincta, neque in tenero stat tibi corde silex.
illo non iuvenis poterit de funere quisquam
 lumina, non virgo sicca referre domum.